

Za tých štyristošesťnásť rokov, čo tu na hrade žije a straší, totiž nielenže trochu zostarla, ale i čosi pribrala. A to sa vie, že ju teraz staré kosti bolia, keď sa má poskladať do obrazu, ktorý taliansky majster Džuzepe Mammamía namaľoval pre váhu šesťdesiat kilogramov aj s krinolínou. Ona ale teraz váži raz toľko, takže sa často stane, že ani velikánska skoba tú ťarchu nevydrží a...

„Žuch!“ obraz dopadne na hrubý koberec a pani Perchta, ktorá sa nepekne udrela o rám do čela, zjajkne do temnej noci načisto neurodzene: „Do kelu!!!“

„Pri všetkých mojich predkoch po meči i po praslici, láry-fáry!“ zahromzí Perchta a utrie si pot z čela svojou belostnou vlečkou. „To som netušila, že tu budem na staré kolená zatĺkať skoby.“

Vysúka sa zo zlatého rámu, vezme do jednej rúčky hrubú skobu a do druhej kladivo a tichým, spiacim hradom sa zaraz rozlieha hlasné ťuk, ťuk, ťuk!

Pán Kastelán Ružička sa posadí v posteli načisto prebudený, mrkne na budík so svietiacimi ručičkami na nočnom stolíku a vzdychne: „Ach, nie, to už je zase polnoc?! Hodina duchov a padajúcich obrazov...?!“